

Han vendte langsomt sit indfaldne Ansigt om imod hende med et melankolsk Smil.

»Jeg troer, det endnu interesserer Dem. Maaske kunde De endog være i Stand til at ønske det?«

»Ærlig talt — ja,« sagde hun ligesom med Overvindelse og slap hans Arm. »Siden De selv siger det, saa . . . De véd, jeg bestandig har sagt Dem, at jeg ikke vil være Dem nogen Hindring. Én Gang skal De dog vel giftes. Og i saa Fald er det sagtens paa Tiden,« endte hun med et lille Suk.

»Paa Tiden? . . . Naar en Mand har naaet min Alder, gør han vist fornuftigst i at betragte Livet som endt,« sagde han, idet han ligesom med Besvær lagde sig tilbage mod Sofaryggen, lagde Chapaubas'en over sin Mave og foldede Hænderne ovenpaa. »Man har da egentlig kun tilbage at drage Omsorg for en nogenlunde anstændig Begravelse.«

»Aa, nu ser De vist ogsaa for sort paa det. Hvad skulde saa vi stakkels Fruentimmer sige? . . . Se til den gamle Ritmester Frick derinde, han er tooghalvfjers og fører sig endnu i Dansen som en ung Løjtnant. Jeg er overbevist om, at han gør endnu Erobringer blandt Damerne. Hvor meget mere maa da ikke De . . . !«

»Jeg takker Dem, Frue, for Deres ved Baaren holdte trøsterige Tale. Mine Erfaringer modsiger den desværre paa ret utvetydig Maade. Naturligvis . . . jeg véd jo nok, at man i vore frem-